1946
BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAȚIUNII" SIBIU

ANUL XCIV — SIBIU, 25 Decemvrie 1946 — Nr. 49—52

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. Intemeiat în 1853 de Mit

Abonamentul: pentru parohii cl. I Lei 40.000; cl. II Lei 30.000; cl. III Lei 20.000. Particulari Lei 20.000. Autorități și străinătate Lei 40.000. De sprijin Lei 50.000. Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe se adresează REDACȚIEI Telegraful Român Sibiu strada Mitropoliei Nr. 45. — Articole nepublicate nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor un cm.² 100 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI foii Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Onor. Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român Sibiu
Str. Șaguna 8

Nr. 12.812/1946

Nicolae,

din îndurarea lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu și Mitropolit al Românilor ortodocși din Ardeal, Banat, Crișana și Maramureș

Iubitului cler și popor: Har și milă dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Hristos

„A venit Fiul Omului să caute și să mântuiască pe cel pierdut".
(Luca 19, 10)

Iubiții mei fii sufletești,

A sosit din nou la noi Prasnicul Nașterii mântuitoare a Domnului. In auzul nostru sufletesc răsună iarăși duioasa cântare îngerească: *„Pe pământ pace și'ntre oameni bună învoire"*. Dar deși s'a sfârșit războiul, cântarea de pace a cerului e întâmpinată de o lume încă neîmpăcată și de o omenire încă învrăjbită. Cetim în jurnale cum solii marilor state și popoare stau la masă și caută de mai bine de un an de zile să găsească temeiurile păcii viitoare, dar fel de fel de greutăți se ridică la tot pasul în calea înțelegerii dintre ei. Iar oamenii de rând, deși au trecut prin focul ucigător al războiului, stărue încă în împărecheri și dușmănii cari par că nu mai vreau să se domolească.

In fața unor astfel de stări e locul să ne punem întrebarea: Ce legătură are solia îngerească a păcii cu o lume învăluită de atâta învrăjbire? La întrebarea aceasta noi vom răspunde: Tocmai fiindcă lumea e apăsată de atâtea patimi, are lipsă de *Acela* care singur are puterea să o mântuiască. Nu numai păgânilor de demult le-a trebuit un Mântuitor, ci și lumii de azi. E drept că vorbesc unii ca și când n'ar avea lipsă de Mântuitorul, dar starea în care se găsesc e o dovadă că numai prin puterile lor nu se pot tămădui nici pe ei și nici lumea de neajunsurile de cari suferă. Numai ajutorul dela Dumnezeu dat nouă prin Domnul nostru Iisus Hristos poate scăpa lumea de greutățile în care se sbate atât de cumplit.

Căci pentru aceasta a venit Fiul lui Dumnezeu în lume: *„Să caute și să mâtuiască pe cel pierdut"*. Iar pierdut e orice om și lumea întreagă până nu are cu sine pe Hristos. Fiul lui Dumnezeu a venit așadar în rândul întâi *să ne caute* pe fiecare în parte. Ce fericit e omul de care se interesează cu dragoste chiar numai un semen al lui! Dar de noi de toți se interesează în fiecare clipă însuși Fiul lui Dumnezeu. In tot momentul El umblă după noi, El bate la ușa inimii noastre, El ne adresează cuvinte dulci de chemare, doar-doar vom răspunde la chemarea și la dragostea Lui. Odinioară a venit pe pământ ca să ne caute, a luat trup omenesc din Fecioara Maria, s'a sălășluit în peșteră, a călcat pulberea pământului cu picioarele Sale, s'a lăsat batjocorit, lovit, răstignit pe cruce, apoi a înviat și s'a înălțat de-a dreapta Tatălui, căutându-ne și chemându-ne prin toate acestea la fericirea care este la Sine. Dar El continuă să ne caute și azi și să ne cheme prin Biserica Sa, prin Evanghelie, prin crucea, prin Duhul Său, prin propovăduitorii și slujitorii Săi. Căci în preaima înălțării Sale la cer a spus: *„Iată eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârșitul veacurilor"*. El e aproape de noi, bătând la ușa inimii noastre și șoptind la urechea sufletului nostru. Și noi nu avem altceva de făcut decât să ne lăsăm *găsiți*, să răspundem la chemarea Lui. Să nu ne gândim că nu suntem încă destul de pregătiți, că nu suntem încă destul de vrednici ca să răspundem. El nu-și întoarce fața dela noi oricât am fi de împovărați de păcate și de scăderi. Să-I răspundem așa cum suntem, să-L primim în căsuța sufletului, oricât ni s'ar părea de sărăcăcioasă și lipsită de frumsețe, și El venind în ea o va înfrumseța și ne va curăți de păcatele noastre. Ieslea din Vifleem n'a fost nici ea un palat, dar sălășluindu-se Domnul cerului în ea, a făcut-o mai luminoasă decât orice palat.

Căci cu ce scop ne caută Împăratul tuturor? Să *ne mântuiască*, zice El însuși și Evanghelia Sa. Deci nu trebue să ne fie teamă de-a primi pe Domnul pentru păcatele noastre. El tocmai de aceea vine la noi, ca să ne scape de păcate și de neajunsuri. Pentru că omul nu se poate mântui singur, prin puterile lui. Păcatul ce apasă asupra noastră dela Adam e așa de mare încât toți oamenii împreună n'ar putea plăti prețul de răscumpărare pentru el. Mântuirea a trebuit să vie ca un dar dumnezeesc de sus. Oare am putea avea ploaie și rouă, dacă ar trebui să le aducem noi? Sau am mai avea căldură și lumină, dacă nu ne-ar fi trimise pe razele soarelui? Așa și cu mântuirea. Ea a trebuit să vie de sus. Noi eram ca niște copii cari după ce au plecat dela casa părintelui, s'au rătăcit și și-au istovit puterile prin locuri depărtate, ne mai putând găsi drumul și ne mai având putere să umble pe el, fără un ajutor trimis de acasă. Așa ne-a trimis Tatăl pe însuși Fiul Său cel Unul născut ca să ne caute și să ne ia pe umerii Săi și să ne întoarcă acasă. El ne-a adus o viață nouă, în sufletul nostru slăbit. El singur e în stare să *ne înoiască puterile*. Și noi n'avem de nimic o mai mare trebuință ca de această înoire a puterilor noastre morale. Iar puterile ce le-a adus Fiul lui Dumnezeu prin venirea Sa în lume, nu s'au istovit, ci sunt tot așa de vii și astăzi și Domnul le împarte cu tot atâta dărnicie și acum ca odinioară. Să ne deschidem așadar și noi inimile să le primim, ca să avem întru noi o viață nouă.

Nu pot să încheiu cuvântul acesta, iubiții mei fii sufletești, fără să nu-mi arăt bucuria pentru dragostea voastră tot mai caldă pentru sfânta Biserică a lui Hristos-Domnul. Locașurile lui Dumnezeu sunt tot mai pline de închinători și râvna voastră pentru credință e tot mai înfocată. Dovadă sunt și jertfele pe cari le-au adus de curând multe parohii ale noastre, unele chiar cu un număr mic de credincioși, pentru zidirea sau repararea de biserici. In toamna trecută am sfințit nu mai puțin de 12 biserici, ridicate cu mari jertfe și osteneli de fiii Bisericii noastre. Dumnezeu să le răsplătească râvna și jertfa lor cu fericirea cea netrecătoare.

Am văzut de asemenea cum în mijlocul lipsurilor pe cari războiul și anii de secetă le-a adus asupra multora dintre frații noștri, inimile credincioșilor noștri s'au deschis cu dragoste, dând din prisosul lor pentru alinarea suferințelor. Cu multă osârdie și-au dat prinosul lor pentru orfanii adunați de noi aici la Sibiu, iar pe alții i-au primit în familiile lor sau le poartă de grijă ca nași ai lor. Incă n'am primit răspunsul ce l-am cerut dela toate parohiile despre ajutoarele ce le-a dat poporul din fiecare loc pentru întreținerea orfanilor, dar în scurtă vreme Cucernicii noștri preoți ne vor trimite aceste răspunsuri și atunci vom cunoaște cu deamănuntul marea lucrare de milostenie a poporului nostru în aceste timpuri grele. Vă aducem și Noi, dragii mei, la cunoștință că orfanii adunați aici la Sibiu fac rugăciuni zi de zi pentru binefăcătorii lor, iar Noi le purtăm de grijă cu toată dragostea părintească supraveghind creșterea lor, ca să facem din ei oameni vrednici și bine pregătiți pentru viață. Avem o mare bucurie să-i vizităm în casa lor de câte ori avem timpul de lipsă.

Vă îndemn, iubiții mei fii sufletești, să urmați și de aici înainte a ajutora pe cei lipsiți, pe orfani, pe bătrâni, pe văduve, căci nu este bun pământesc mai bine folosit, aducător de mai multă dobândă, ca cel dat celor lipsiți. Dând celor sărmani, dați Domnului a cărui naștere în ieslea din Vifleem o prăznuim astăzi. Făcând bucurie [illegible] curați și inima mea de Părinte al vostru. Deodată cu Nașterea Domnului să se coboare în toate inimile creștinești dragostea pe care El a venit să ni-o aducă.

Cu aceste îndemnuri părintești, Vă urez ca aceste sfinte sărbători ale Crăciunului și cele următoare ale Anului nou și Bobotezii, să le petreceți întru bucurie duhovnicească și să Vă învredniciți a le ajunge întru mulți ani fericiți. Imbrățișându-vă pe toți cu iubirea mea părintească și împărtășindu-vă arhierească binecuvântare, am rămas

Sibiu, la sărbătorile Nașterii Domnului din anul 1946.

Al vostru al tuturor de tot binele voitor

NICOLAE
arhiepiscop și mitropolit

Invitare la Abonament

Cu numărul viitor intrăm în al 95-lea an de apariție a foii întemeiate de marele mitropolit Andrei Șaguna.

A doua gazetă a Ardealului ca vechime, **„Telegraful Român" rămâne credincios liniei sale de apărător și propagator al ideilor Ortodoxiei românești.**

Cu acest prilej, invităm pe cărturarii nostri din cler și dintre mireni, să aboneze în număr cât mare, această veche tribună bisericească și să stăruiască totodată pentru o cât mai largă răspândire a ei în cercurile celor ce doresc să cunoască mersul vieții bisericești din cuprinsul mitropoliei Ardealului, precum și munca depusă aici pentru buna propășire a Bisericii și a Neamului.

Abonamentele se trimit la adresa Administrației foii.

Redacția și Administrația „Telegrafului Român", Sibiu

Urare

La sfintele sărbători ale Nașterii Domnului, urăm prețuiților noștri colaboratori, iubiților cetitori și sprijinitori ai „Telegrafului Român", ani mulți, cu bine, sănătate și pace.

Intrupare și realitate

Creștinismului i se educe destul de des acuza, că se complace a rătăci pe tărîmurile amețitoare ale metafizicii pure și că e prea idealist, că plutește visător deasupra realității, pe care o ignorează și cu care nu contează.

In aceste vremuri atât de hotărît orientate spre practicitate e bine să arătăm cum se raportează creștinismul la realitate.

Cheia de deslegare a acestei probleme o constitue minunea întrupării, care — prin adâncul ei de taină și prin implicațiile multiple pe care le are în realitatea pe care o inaugurează — desvălue sensul primordial al creștinismului.

Creștinismul este mărturisirea adevărului istoric că Fiul lui Dumnezeu S'a făcut *om real* și nu fantomă, că Hristos nu este o ficțiune metafizică ci o *realitate concretă*.

Dincolo de istorie prin cauza ei primordială, întruparea este coborîrea lui Dumnezeu în matca sbuciumatei istorii a omenirii. Fapt provenit din cer în arena istoriei dar și din colaborarea acesteia — prin naștere din femeie — întruparea este coborîrea la noi a iubirii divine *în formă reală omenească*.

Pornind dela sesizarea adecvată a realității date: omenirea căzută în păcat, contactul intim și direct al lui Dumnezeu cu omul prin întrupare, nu s'a făcut fără pregătirea necesară. Căci revelația prin profeți, din Testamentul Vechiu, n'a fost o descoperire directă a lui Dumnezeu, ci numai una indirectă prin auzire, din care aleșii lui Dumnezeu își făceau o *închipuire* a realităților ce aveau să coboare din cer și pe pământ.

Tocmai pentrucă s'a făcut pe măsura capacității de receptare a naturii umane, revelația lui Dumnezeu din Vechiul Testament nu a avut loc într'o formă care să facă parte integrantă din istorie. In Vechiul Testament Dumnezeu se arăta de sus lumii, plăsmuindu-Și accidental o înfățișare sau alta, dar nu s'a coborît Insuși în arena istoriei. Pentrucă o atare revelație nu era încă accesibilă omenirii.

Dar la «plinirea vremii», adecă atunci când omenirea a fost îndeajuns de pregătită pentru primirea marelui eveniment, Dumnezeu s'a coborît *real* în matca istoriei, s'a făcut un mădular al istoriei, s'a supus legilor ei și a devenit ființă omenească tot atât de consistentă și de reală ca toate celelalte.

Principiul adaptării la capacitatea de receptare a naturii umane, a fost observat în însuși procesul teandric al întrupării. Desigur, în baza atotputerniciei Sale, Dumnezeu putea recurge la alte mijloace și modalități pentru a isbăvi omenirea căzută. Insă atotputernicia divină acționează în armonie deplină cu înțelepciunea și *iubirea* lui Dumnezeu, care recurg la mijloacele și modalitățile cele mai potrivite cu scopul urmărit. Aceasta nu însemnează nicidecum o limitare sau violentare a atoputerniciei divine, în sensul c'ar fi dominată sau covârșită de exigențele mântuirii omului, ci numai că Dumnezeu e consecvent cu Sine Insuși, în cazul acesta cu planul creațiunii și mântuirii lumii elaborat din propria inițiativă a iubirii Sale, oferind omului condiții de mântuire potrivite structurii și puterii sale.

O coborîre a lui Dumnezeu în toată măreția și strălucirea Sa, ar fi copleșit și orbit pe om. Chiar dacă nu l-ar fi copleșit, totuși întruparea ar fi fost o realitate insesizabilă și inaccesibilă pentru puterile limitate ale omului. O întrupare în măreție și strălucire ar fi adus pe pământ un Dumnezeu departe de om, cu toate că spațial ar fi fost atât de aproape de el. De aceea, întruparea s'a făcut prin desbrăcarea lui Dumnezeu de putere și de mărire, prin smerire (chenoză), care L-a coborît la nivelul eului nostru și L-a făcut subiect *pe măsura naturii omenești*.

Intruparea reprezintă o deplasare (o mișcare de coborîre) metafizică reală a Ființei supreme până la ființa creată a omului căzut. Este maxima apropiere în raporturile necreatului cu creatul, ale lui Dumnezeu cu omul. Prin întrupare, Cel de sus se coboară la cel de jos în mod real și definitiv, făcându-se substanțial și pentru totdeauna ca acesta. Fiul lui Dumnezeu S'a făcut om adevărat pentru totdeauna.

Pentrucă Hristos a rămas și rămâne în aceeași apropiere față de fiecare generație ce apare în istorie, comunicându-i aceeași iubire (har) prin natura Sa omenească. Deși a ieșit din matca istoriei, Hristos n'a părăsit cu totul contactul cu ea, nu s'a așezat în poziția total transcendentă de dinainte de întrupare, ci a rămas pe un plan de unde participă în mod activ la istorie și pe măsură ce istoria participă la viața Lui tainică în Biserică.

Subtilă și desăvârșită sesizare a realității cosmice și în special a realității microcosmice, precum și cel mai potrivit mod de tratare a acestor realități, întruparea aruncă o explozie de lumină asupra lumii și omului. Dacă interesul lui Dumnezeu față de lume este atât de mare, încât a fost în stare să se coboare real în ea, atunci în aceasta se revelează *o mare valoare a* [illegible] este în fond ființa, valoarea și rostul existenței noastre pământești și chemarea noastră viitoare. Căci contactul de supremă intensitate a lui Dumnezeu cu realitatea lumii și în special cu omul, prin întrupare, ne-a arătat viu și palpabil exemplul nostru de urmat în viață și a potențat totodată ascunsul potențial al realității noastre, deschizând perspectiva desăvârșirii în grad suprem a ființei omenești.

Creștinismul nu ignorează, nu disprețuește realitatea creată și nici nu plutește visător pe deasupra ei. Dimpotrivă, *creștinismul este suprema sesizare și valorificare a realității*. Ca atare, el nu ancorează în periferiile realității ci în centrul ei, contând ne contenit cu datul real.

De aceea, creștinismul nu evită istoria. Pentrucă în clipele vieții de aici avem să ne dobândim mântuirea și adevărata fericire. Minunea Vifleemului a dat un senz pozitiv și o importanță excepțională cursului vieții pământești sau istorice.

Dar aceasta nu înseamnă să absolutizăm importanța vieții acesteia pământești. Căci o asemenea atitudine ar scoate realitatea creată și relativă de sub puterea Realității necreate și absolute: Dumnezeu, ceea ce ar avea o seamă întreagă de consecințe funeste pentru noi. Este extrem de importantă realitatea creată, dar valorificarea ei pozitivă și deplină atârnă de așezarea ei sub tutela Realității supreme: Dumnezeu.

Prin urmare, dacă minunea întrupării acordă o înaltă valoare realității create, atunci ea ne învață totodată *să nu absolutizăm viața pământească*, să n'o considerăm în sine unică și veșnică pentru fiecare din noi în parte. Căci suprema pasiune omenească este aceea care se cheltuește pentru susținerea legăturii acestei vieți cu Cerul. Ceea ce însemnează că *trebue să ne ridicăm* — fără a ne desprinde de realitatea lumească ci *cu ea împreună* — pe piscurile elevate ale spiritului inspirat de perspectiva cerească a vieții.

Scăparea lumii de crizele tot mai accentuate și mai sguduitoare în cari se sbate, atârnă de măsura în care omenirea va înțelege să primească și să folosească sincer lumina călăuzitoare a creștinismului cu privire la modul sesizării și tratării realității.

Și pentrucă minunea întrupării aruncă puternice raze de lumină și asupra aspectului social al vieții, din adâncul ei trebue să și soarbă inspirația și avântul orice fază nouă în truda necontenită a istoriei spre omul și spre societatea desăvârșită.

C. SÂRBU

Poetul latin Virgiliu și Pruncul Fecioarei

Ideea despre misterul nașterii miraculoase a Mântuitorului nu este o particularitate proprie Vechiului Testament. Asemenea perspective eshatologice găsim în literatura mai multor popoare. Un text devenit celebru este în privința aceasta, Ecloga al V-a din Eneida vestitului scriitor latin Virgiliu (70—19 î. d. Hr.).

Aici poetul anticipează nașterea unui prunc minunat din fecioara, care aduce pacea pe pământ și bunăînvoirea între oameni. Iată o frântură din text:

4. Ultima Cumaei venit iam carminis aetas;
5. Magnus ab integro saeculorum nascitur ordo.
6. Iam rediit et Virgo, redeunt Saturnia regna,
7. Iam nova progenies caelo demittitur alto.
8. Tu modo nascenti puero, quo ferrea primum
9. Desinet ac toto surget gens aurea mundo..
10. Casta, fave, Lucina;

Adică: «In sfârșit a sosit epoca din urmă a profeției cumane; iată că ia ființă, în toată splendoarea, începutul unei lungi serii de secole, iată că vine fecioara, împărăția lui Saturn, și că o nouă generație coboară din înălțimea cerului. Numai feciorelnica Lucina binevoește a ajuta la nașterea Pruncului, care va pune capăt epocii de fier și-va inaugura era de aur».

Cuvintele poetului constituesc un strigăt de alarmă împotriva relelor cari bântue în societate: Ele vor pieri de pe fața pământului. In domeniul basmelor va trece războiul, urgia va fi vrăjmășia, mizeria cu toate nuanțele ei, când se desăvârșește *«epoca de aur»*.

Dacă un secol durează 100 de ani, noutatea cea mare se întâmplă după anul 10 al erei creștine, având-du-se în vedere că Virgiliu se naște la 90 înainte de Hristos. Unii socotesc secolul de 110 ani, (..«quidam, centum decem») iar în cazul acesta se apropie începutul *«erei de aur»* și mai mult de începutul activității publice a Mântuitorului. Ideea despre o generație cerească (vers 7) o întâlnim și la Pavel, I Cor. 15, 47. Omul ceresc dela Pavel, e Hristos, iar creștinii sunt toți oamenii părtași la fericire. Virgiliu a murit la 19 înainte de Hristos, îi revine deci întâietate în crearea expresiilor: «generație cerească», «creatură nouă».

Soarta lumii o leagă Virgiliu de cea a Pruncului minunat, născut din Fecioara. In viziunea sa, mai puțin clară, poetul Virgiliu prezice pe Hristos și împărăția Sa. Crimele «dispar», «mieii nu se tem de lupi» (vers 22), «șerpi veninoși nu vor mai fi»,.. sunt expresii cari ne aduc aminte de Isaia 7, 17 (Nașterea din fecioara); 2, 4 (prefacerea săbiilor în fiare de plug); 11, 6—9 (înfrățirea cea mare)

Nu e exclus ca celebrul scriitor latin să fi cunoscut pe marii profeți ai Vechiului Testament, sub influența cărora să-și fi poetizat prezicerile sale. Se'nțelege, mesianismul lui Virgiliu e amestecat cu tot felul de reminiscențe păgâne și elemente politice și încadrat în cele mai variate pofte de ordin material. Se vede, pentru a fi pe planul imensei majorități care se doria atâta după «panem et circensem» iar la mântuirea prin Pruncul minunat ar fi dorit să ajungă ca la o masă întinsă, căci «corăbiile nu e nevoe să se mai deplaseze peste mări și țări, toate materiile prime se produc dela sine, via rodește fără a fi lucrată, oile dau lâna colorată gata, în cele mai diferite nuanțe».

Elementul fantastic întâlnit în profeții le despre Pruncul Fecioarei, ne face să presupunem că poetul latin se află mai mult sub influența oraculelor sibiline decât sub aceea a profeților clarvăzători. In tot cazul, Ecloga a IV-a din Eneida lui Virgiliu e mesianică și tocmai mesianismul ei a făcut-o celebră.

N. NEAGA

Intru mulți ani, Stăpâne!

Ziarul acesta a anunțat, în două din ultimele sale numere, că *I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae* și-a răscumpărat ziua numelui printr'un dar în bani pe sema Orfelinatului și că îndătinata recepție nu va mai avea loc.

Cu toate acestea dragostea clerului și a poporului, pentru I. P. S. Sa, căuta modalitate de exprimare. Și a aflat.

Astfel, în ajunul Sf. Nicolae, tinerii din cadrul școalelor confesionale, însoțiți de conducătorii lor, s'au prezentat în capela mitropolitană, unde au executat coruri și au exprimat cuvinte de fiiesc omagiu pentru păstorul lor duhovnicesc.

In ziua de Sf. Nicolae, după sf. Liturghie, clerul din centrul Arhiepiscopiei s'a prezentat la reședința mitropolitană și, prin glasul *P. S. Arhiereu-Vicar Teodor*, a exprimat acelaș simțământ de dragoste curată și de atașament către I. P. S. Sa.

Tuturor le-a răspuns *I. P. S. Mitropolit Nicolae*, asigurându-i de părintească grijă și de strădanie neodihnită întru slava sf. noastre Biserici.

Tălmăcind ecoul acestor manifestații creștinești, adresăm I. P. S. Sale tradiționala urare:

Intru mulți ani, Stăpâne!

Ședința festivă a studenților teologi dela Sibiu

Festivitatea tradițională, pe care Societatea de lectură „A. Șaguna" a studenților teologi dela Sibiu, o organizează an de an întru pomenirea neîntrecutului mitropolit Andrei, s'a desfășurat la 30 Noemvrie a. c., în aula Academiei „Andreiane" și în prezența unui public numeros și ales.

Clerul sibian în frunte cu *P. S. Arhiereu-Vicar Teodor*, intelectualii locali și foarte mult tineret școlar, au fost de față la desfășurarea programului comemorativ.

S'au executat coruri sub conducerea păr. prof. *Gh. Șoima* și s'au recitat poezii bine alese. Păr. prof. Dr. *Nicolae Mladin*, presedintele de onoare al Societății, a rostit cuvântul introductiv (pe care îl publicăm în altă parte a ziarului), iar studentul din an. IV *Dosofteiu Murariu* a cetit conferința: *Biserica și pacea lumii*.

Mulțumirea sufletească a publicului a fost tălmăcită prin graiul dlor consilieri *Alex. Atanasiu* și *Dr. I. Papp*, cari au exprimat în același timp aprecieri măgulitoare pentru activitatea studenților. Dl consilier *Al. Atanasiu* a făcut și o donație în cărți prețioase pe seama bibliotecii Academiei.

La sfârșit, *P. S. Arhiereu-vicar Teodor* a rezumat sensul și scopul prăznuirii și a mulțumit asistenței pentru participare.

Imbelşugarea darului

«Darul şi pacea să se reverse peste voi cu îmbelşugare prin cunoştinţa lui Dumnezeu şi a Domnului nostru Iisus Hristos. Acum nespusa lui putere ne-a dăruit toate cele ce sunt spre viaţă şi spre bună cucernicie, făcându-ne să cunoaştem pe cel ce ne-a chemat prin a sa mărire şi prin a sa virtute" (I Petru 2, 2—4).

Belşugul darului lui Dumnezeu şi al păcii asupra noastră. Se poate un salut mai potrivit pentru praznicul Crăciunului ca acesta?

Crăciunul este prin excelenţă sărbătoarea îndurării lui Dumnezeu. Nici o zi n'a fost mai binecuvântată ca aceasta, în curgerea istoriei lumii. In lumina nopţii tainice a Vifleimului a strălucit pentru omenire marele adevăr, marea mărturie a lui Dumnezeu, care «aşa a iubit lumea, încât pe unul născut Fiul său l-a dat, ca tot cel ce crede întru Dânsul să nu piară ci să aibă viaţă veşnică» (Ioan 3, 16).

In această noapte, în această mare zi, a fost răspândită minunata solie de isbăvire, dela om la om, dela casă la casă, din loc în loc: «Astăzi s'a născut nouă un Mântuitor, care este Hristos Domnul!» (Luca 2, 11).

Iată darul revărsat peste pământeni în cea mai covârşitoare deplinătate.

Câtă pace nu coboară în suflete asemenea dar. Intr'adevăr Crăciunul este şi praznicul păcii. Sărbătoarea păcii pe pământ, a păcii în suflete, a păcii în casele noastre, a păcii între popoare şi naţiuni şi mai presus de acestea, a păcii între Dumnezeu şi om, între Făcător şi făptură, a păcii între cer şi pământ. Nu ni se pare oare că răsună până la urechile noastre prin bezna nopţii şi prin gerul iernii, cântarea de slavă a legiunilor de îngeri: «Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace, între oameni bună învoire» (Luca 2, 14). „Darul şi pacea să se reverse peste noi cu îmbelşugare". *O, de ne-ar trimite Cerul aceste daruri, mai ales în zilele de astăzi, când omenirea întreagă suspină după acestea.* Astăzi cunosc aproape toate seminţiile pământului că nimic trainic şi folositor nu se poate îndeplini fără darul şi binecuvântarea lui Dumnezeu.

Peste tot viaţa omenească ar fi pustie fără darul de sus şi fără pacea pe care ne-a adus-o în lume Domnul Iisus Hristos. Prin naşterea Pruncului Iisus noi am luat cunoştinţă de marea îndurare şi bunăvoinţă a lui Dumnezeu spre noi. Am pipăit inima lui Dumnezeu şi am fost covârşiţi de dragostea Lui, care stă în aceea că noi fiind păcătoşi, El ne-a iubit totuşi şi trimiţând pe Fiul Său, ne-a dăruit un frate isbăvitor, iar prin vrednicia acestuia noi am dobândit un Tată în Dumnezeu. Din vrăjmaşii lui Dumnezeu, nu numai că I-ne-am făcut prietini împăcându-ne, ci în Hristos, am dobândit drepturi de fii.

Fericit este praznicul acestor descoperiri, al acestor taine; sau cum aşa de minunat se exprimă sf. Pavel: «Cu adevărat, mare este taina creştinătăţii: Dumnezeu s'a arătat în trup, s'a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri, s'a propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume, s'a înălţat întru mărire« (I Timotei 3, 16).

Podoaba praznicului Crăciunului stă în credinţa pe care trebuie s'o avem, vie şi lucrătoare, în darul lui Dumnezeu, care a făcut această minune pentru mântuirea sufletelor noastre.

Anul acesta în foarte multe case din ţara noastră, va intra un Crăciun mai sărac! Trăim în mijlocul unei crize cumplite; lipsuri mari sunt în toate părţile. Cei doi ani de secetă, pe lângă urmările războiului au adus multe necazuri între noi. Crăciunul nostru este un Crăciun sărac. Şi totuşi să rugăm pe Dumnezeu să ne întărească credinţa! Domnul Iisus, care a venit în lume sărac şi smerit şi s'a culcat în ieslea dobitoacelor, prin bogăţia darului Său, a umplut întreg pământul de binecuvântare şi de pace.

In mijlocul lipsurilor de astăzi să cerem cu credinţă aceste daruri: Harul şi pacea, acestea să se reverse cu îmbelşugare peste noi. De am avea credinţă cât un grăunte de muştar, toţi munţii greutăţilor s'ar înlătura din calea noastră, ior noi am putea cânta, împreună cu îngerii Pruncului sfânt, mărire.

Prot. GH. SECAŞ

Aviz oficial

Intru cât un număr oarecare de preoţi şi cântăreţi nu şi-au înaintat la timp — în parte sau total — actele pentru încadrare, cerute cu Circulara noastră Nr. 7343/1946 şi urgentate prin Comunicatele publicate în Telegraful Român Nr. 27—28 din 28 Iulie 1946 şi Nr. 43—44 din 3 Noemvrie 1946.

Prin aceasta facem atenţi pe toţi aceia cari se găsesc în această situaţie, că întru cât nici până *la 22 Decemvrie 1946* nu vor înainta actele cerute, vor rămâne neîncadraţi, adecă fără salar şi vor fi şi pedepsiţi pentru neîndeplinirea dispoziţiunilor date de autoritatea superioară bisericească.

Actele, care trebuiau înaintate sunt:

A. *Pentru preoţi:* absolutorul teologic, diploma de licenţă sau doctorat în teologie, Atestatul sau diploma de capacitate (cvalificaţiune) preoţească şi ultimul Certificat de studii secundare, în copie legală.

B. *Pentru cântăreţi:* Diploma de cântăreţ şi ultimul Certificat de şcoală primară sau secundară, în copie legală.

C. *Pentru preoţi şi cântăreţi:* Certificatul de serviciu în parohie, la alte instituţiuni publice sau particulare, în original

Numărul prin care a fost recunoscută numirea de Minister în fiecare funcţie publică. *Cel ce nu vor trimite actele pentru încadrare nici acum, vor purta răspunderea pentru neprimirea drepturilor.*

Consiliul Arhiepiscopesc

„Soarele dreptăţii"

Inspiratul imnolog care a compus troparul Naşterii Domnului, numeşte pe Mântuitorul „Lumina cunoştinţei", „Răsăritul cel de sus", dar şi „Soarele dreptăţii".

De asemenea, sf. apostol Pavel spune că preoţia pe care a întemeiat-o Mântuitorul, este o preoţie „după rânduiala lui Melchisedec", adică după rânduiala acelui misterios personaj biblic, al cărui nume se tâlcueşte „Impăratul dreptăţii" (Evrei 7, 2).

Ne întrebăm însă: De ce oare sfinţitul imnolog al Naşterii Domnului a simţit nevoia să-l considere pe Mântuitorul ca „Soarele dreptăţii" şi de ce preoţia lui Hristos trebuia să fie asemenea aceleia a „Impăratului dreptăţii?" Nu era oare virtutea dreptăţii şi pe vremea Mântuitorului socotită printre cele patru virtuţi cardinale şi n'au înălţat filosofii antichităţii adevărate imne acestei virtuţi, pe care o socoteau ca „regina virtuţilor"? „Nici luciafărul şi nici aurora nu sunt demne de atâta admiraţie ca virtutea dreptăţii", spunea Aristotel, iar Cicero făcea din dreptate însuşi fundamentul domniilor *(fundamentum regnorum)*, explicând înţelesul dreptăţii prin faimoasa formulă: *honestum vivere, neminem laedere, suum cuique tribuere.*

Şi totuşi lumea antică n'a stat pe temelia dreptăţii. Cine studiază mai de aproape aşa numita „civilizaţie antică", de care s'au entusiasmat atât de mult oamenii Renaşterii, observă ce tare adânci, ce lipsuri imense prezenta această civilizaţie şi cât de puţină dreptate reală domnea în raporturile sociale. Inşişi filosofii antichităţii nu făceau în multe privinţe decât să justifice anumite stări de fapt, căutându-le întemeieri de ordin filosofic.

Aşa, de pildă, în privinţa cruntei instituţii a sclaviei, care pătează obrazul civilizaţiei ahtice, cine ar fi crezut că pentru unii filosofi şi moralişti atât de mari, cum au fost aceia pe care i-a avut antichitatea, nu constituia nicio nedreptate faptul că milioane şi milioane de oameni duceau viaţă de animale de muncă, fiind trecuţi printre *lucruri*, nu printre *persoane*, adică putând fi folosiţi în orice fel: vânduţi, batjocoriţi, schingiuiţi şi omorîţi fără nicio răspundere, ba neavând nici măcar dreptul să poarte un nume, dar să mai aibă un bun al lor sau să se bucure de viaţă într'un fel oarecare.

Şi ce este mai trist este faptul că însuşi Aristotel, gânditorul atât de profund în alte privinţe, s'a dovedit a fi cel mai puţin înţelegător dintre filosofii antici în ce priveşte soarta sclavilor. Pentru el, oamenii se împărţeau în două categorii: unii care sunt dela natură făcuţi să fie robi şi alţii care dela natură sunt făcuţi să fie liberi. Şi este important de menţionat că şi Platon, cu tot idealismul înalt al cugetării sale filosofice, ierarhiza pe cetăţenii utopicei sale *Republici* în clase sociale fixe şi suprapuse — în frunte, firește, cu filosofii

Nici bogăţiile nesfârşite ale câtorva familii privilegiate, în mijlocul celei mai mari mizerii care a existat vreodată, nu turburau prea mult pe filosofii antici. Şi aceasta şi din pricină că un înţelept ca Seneca poseda el însuşi averi care se pot compara în vremea noastră cu acelea ale lui Rockefeller sau ale familiei Rothschild.

Şi dacă cel puţin marii bogătaşi ai antichităţii s'ar fi îngrijit ca săracii din vremea lor să guste măcar firimiturile ce cădeau dela mesele lor îmbelşugate. Dar nu s'a întâmplat această minune. Nici vorbă de asistenţă socială *organizată* în strălucitele cetăţi antice, unde mizeria celor săraci era de nedescris.

Cât despre starea socială a femeii şi a copilului în antichitate, ar fi multe de spus. Dacă însuşi Platon socotea femeia ca fiind *esenţialmente* inferioară bărbatului şi propunea ca femeile să fie comune bărbaţilor, iar copiii rezultaţi din aceste întâmplătoare întâlniri dintre bărbaţi şi femei să fie crescuţi de stat, apoi ce să mai zicem despre starea *reală* a femeii, care în majoritatea cazurilor era un fel de minoră, dacă nu chiar o sclavă, fără drepturi de avere proprie, fără libertăţi şi fără bucurii.

Copilul avea o situaţie şi mai nefericită, putând fi acceptat sau respins de tatăl său, vândut uneori, expus adesea, pentru a fi luat de trecători sau de bandele de nemiloşi exploatatori de copii găsiţi sau furaţi.

Intr'o lume ca aceasta, fără iubire şi fără dreptate, într'o lume care se prăbuşea din pricina propriilor sale păcate, în această civilizaţie antică decadentă, s'a întâmplat însă un eveniment ce părea la început să nu aibă nicio importanţă. Undeva, într'un obscur orăşel din Iudeea, s'a născut un prunc, despre care avea să se spună mai târziu, că este „Soarele dreptăţii" şi „Impăratul dreptăţii".

De sigur, nu se născuse unul dintre acei răsvrătiţi, care ridicau moralul mulţimilor şi le dădeau pentru o clipă sentimentul apropiatei răzbunări împotriva asupritorilor. Dacă lucrurile s'ar fi întâmplat aşa, dacă Iisus n'ar fi fost decât un revoluţionar, care cu o ceată de aderenţi ar fi voit să pună mâna pe putere şi să alunge pe Romani din Iudeea, apoi pâlpâirea aceasta de o clipă s'ar fi stins fără urme apreciabile.

Venirea lui Iisus a avut însă alt sens, mult mai înalt, şi de aceea „răscoala" produsă de El, aproape neobservată la început, avea să zdruncine din temelii toate aşezările sociale ale lumii antice. Căci Iisus a venit pentru a restaura pe om în demnitatea sa primordială de fiu al lui Dumnezeu, demnitate pe care o pierduse prin păcat. Odată restabilită filiaţiunea divină a omului prin jertfa Mântuitorului, urmează să se stabilească şi raporturi de iubire şi frăţie universală între fiii aceluiaşi Părinte, independent de neamul din care fac parte, de clasa socială, de starea materială sau culturală. Toate aceste bariere ale frăţiei universale trebuiau să cadă, ca fiind urmări ale înstrăinării omului de Părintele său ceresc. „Nu mai este iudeu nici păgân, nici rob, nici liber, nici bărbat, nici fe-

FOIŞOARA

Sf. Grigorie de Nissa:

Intruparea, condiţie a mântuirii omului [1]

Se pune întrebarea: care e pricina că Dumnezeu s'a coborît până la o asemenea umilire? Parcă totuşi îţi vine să te îndoeşti în credinţă cum de a fost posibil că Dumnezeu, fiinţa cea nemărginită, cea mai presus de cuget şi de cuvânt, Cel care întrece orice cinste şi mărire a fost în stare să se amestece cu stricăciunea firii omeneşti, scoborând astfel, prin această părtăşie cu cele de jos, chiar şi cele mai sublime lucrări ale Dumnezeirii.

Nu vom întârzia să dăm şi aici un răspuns potrivit cu măreţia divină. Intrebi de ce a luat Dumnezeu trup omenesc? Dar ia depărtează din om darurile date de Dumnezeu şi ai să vezi că nu mai ai dupăce să recunoşti în el pe Autorul său. Căci doar după darurile primite se cunoaşte binefăcătorul, aşişderea după cele ce vedem că se întâmplă în lume putem cunoaşte firea Făcătorului lumii.

Iar dacă însuşirea de căpetenie a Dumnezeirii e dragostea de oameni, atunci iată răspunsul la ceea ce cauţi, iată pricina pentru care s'a întrupat Dumnezeu. Firea noastră cea slăbănogită într'adevăr că avea lipsă de doctor, omul căzut de istovală aştepta pe dătătorul ei, cel ce se depărtase de părtăşia binelui avea lipsă de îndrumătorul care să-l readucă de unde plecase, tânjea după lumină cel ce zăcea la întunerec, cel căzut în robie îşi aştepta isbăvitorul, cel legat pe cel care să-l deslege, cel din jugul sclaviei pe slobozitorul său.

Erau aceste lucruri atât de mici şi de neînsemnate, încât să nu poată îndemna pe Dumnezeu să coboare să cerceteze pe oameni cum cercetează un doctor pe bolnavii săi, mai ales în starea nenorocită şi vrednică de milă în care se găsea omenirea?

S'ar putea obiecta că Dumnezeu ar fi putut face bine omului şi dacă nu s'ar fi îmbrăcat în neputinţele şi durerile firii omeneşti. Cel ce a pus rânduială în lumea întreagă numai printr'un act de voinţă şi care a dat viaţă nimicului printr'o singură pornire a dorinţii sale, de ce n'a smuls şi pe om din ghiarele duşmanului printr'o autentică şi dumnezeiască opintire a puterii sale, dacă i-ar fi plăcut s'o facă?

De ce face, dimpotrivă, ocoluri atât de mari, luând asupră-şi haină trupească spre a intra în lume prin naştere, pentruca apoi să treacă în mod consecutiv prin toate etapele şi vârstele omeneşti şi în urmă să guste şi moartea şi abia prin învierea propriului trup să atingă ţinta sa de răscumpărare, ca şi când nu i s'ar fi permis să rămână la înălţimea măririi sale dumnezeeşti şi deacolo să mântuiască pe om printr'un decret oarecare, lăsând la o parte marile ocoluri pe care le-a făcut? De aceea trebue să stabilim inc'odată adevărul în faţa acestor fel de obiecţiuni, pentruca nici o piedecă să nu mai stea în calea credinţii acelora cari caută cu sete explicarea raţională a învăţăturii creştine.

In definitiv, cu ce se uneşte, potrivit doctrinei noastre, Dumnezeirea? Cu slăbiciunea propriu zisă, care isvorăşte din răutate, sau cu elementul schimbător din firea noastră? Dacă, de fapt doctrina noastră ar susţine că Dumnezeu s'a născut în chip păcătos din ceea ce fusese interzis, atunci ar trebui să fugim de absurditatea unei învăţături care nu se pricepe să-şi facă despre Dumnezeu nici măcar o idee sănătoasă. Dacă, dimpotrivă, am afirma că Dumnezeu s'a unit cu firea noastră, care ea însaş tot din El îşi are începutul şi fi-

[1] Capitolele 14—16, 21—23 din „Marele cuvânt catehetic" al Sf. Grigorie de Nissa, care va apărea în curând în traducere românească împreună cu alte scrieri ale aceluiaş sfânt Părinte.

meie, căci toţi sunteţi una în Iisus Hristos" (Galateni 3, 28), sunt cuvintele care rezumă pentru de-a-pururi ideile celei mai adânci şi mai durabile revoluţii sociale din câte se puteau concepe vreodată. Revoluţie al cărui cod social îl găsim în dumnezeeştile versete al predicii de pe munte.

S'ar putea obiecta însă că nedreptăţile sociale ale lumii antice n'au dispărut dintr'odată, ca prin farmec, în urma predicii de pe munte şi a propovăduirii Apostolului neamurilor.

Intr'adevăr, sclavia a durat încă multă, foarte multă vreme, cu toată propovăduirea iubirii creştine şi cu toate pledoariile Sfinţilor Părinţi răsăriteni, în deosebi, în favoarea eliberării sclavilor, dar sămânţa abolirii sclavajului fusese aruncată şi realizarea acestei fundamentale reforme sociale şi umanitare nu avea să fie altceva decât rodirea seminţei evanghelice a iubirii aproapelui.

De asemenea, nu se poate spune că îndată ce s'au auzit cuvintele apostolulu Pavel: „Nu mai este Iudeu, nici păgân", au şi căzut barierele dintre popoare şi că Iudeii, Grecii, Romanii au început să considere ca fraţi pe cei de alt neam, pe care până atunci îi socoteau ca „barbari". Au trebuit să treacă multe secole, până când ideea creştină a frăţiei universale să se înscrie pe frontispiciul civilizaţiei moderne şi vor mai trebui poate multe secole, până când această idee să-şi dea toate roadele apropierii şi iubirii între popoarele lumii.

Acelaşi lucru se poate spune şi cu privire la egalitatea sexelor, preconizată laconic de marele Apostol în cuvintele „Nu mai este bărbat, nici femee", adică nu mai există privilegii bărbăteşti şi stare de inferioritate a femeii, cum nu mai există nici copii la bunul plac al tatălui lor. Dar este un lucru ştiut că desfiinţarea poligamiei, sfinţenia căsătoriei şi respectul drepturilor femeii şi copilului sunt titluri de glorie ale civilizaţiei creştine.

In sfârşit, n'a dispărut mizeria din lume sub dogoarea dragostei creştine şi nedreptăţile sociale în general sunt departe de a fi definitiv înfrânte, dar nu-i mai puţin adevărat, că primele instituţii de asistenţă socială organizată au luat naştere din îmboldul iubirii creştine, iar în ce priveşte nedreptăţile sociale, este destul să amintim că chiar în Constituţia votată de Convenţie, îndată după Revoluţia franceză, citim la art. 2, privitor la drepturile şi datoriile omului, aceste cuvinte textual evanghelice: „Nu faceţi altuia ceea ce n'aţi voi să vi se facă; faceţi necontenit altora binele ce aţi voi să-l primiţi". Ceea ce înseamnă că spiritul iubirii creştine a pătruns destul de adânc în societatea omenească şi că reformele juridice, politice şi sociale de multe secole încoace reflectă o mentalitate creştină, chiar şi atunci când s'ar părea că n'au nimic de a face cu creştinismul. Cercetătorii imparţiali ai evoluţiei sociale sunt de altfel de acord a recunoaşte imensul progres social ce s'a realizat de aproape două mii de ani încoace, în ţările devenite creştine şi sub înrâurirea creştinismului.

Dar opera civilizatoare a creştinismului nu este nicidecum terminată. Dreptatea socială înaintează cu greu, întâlnind păcatul la fiecare pas. Noi credem însă că până la urmă dreptatea va învinge şi mult dorita împărăţie a lui Dumnezeu pe pământ — adică împărăţia dreptăţii şi a iubirii — se va aşeza pentru de-a-pururi în lume, scăldată în razele „Soarelui dreptăţii".

Emilian Vasilescu

Nr. 13101/1946

Circulară

Către toate Oficiile protopopeşti şi parohiale din Arhiepiscopia ortodoxă română de Alba Iulia şi Sibiu.

Dispunem tuturor oficiilor noastre parohiale şi protopopeşti ca până la data de 25 Ianuarie 1947 să pregătească bugetele parohiale pe 1947 şi conturile de gestiune pe anul 1946, să le aproabe prin consiliile şi adunările parohiale, apoi cel mai târziu până la 25 Ianuarie să le înainteze oficiilor protopresbiterale.

Oficiile protopopeşti vor înainta aci bugetele până la 1 Februarie 1947, iar conturile de gestiune cel mai târziu până la 28 Februarie 1947.

Sibiu, 16 Decemvrie 1946.

Consiliul Arhiepiscopesc

Concertul

de colinde şi cântece de stea al Şcolii de cântăreţi bis. „Dimitrie Cunţan" din Sibiu

Păstrătoare a unei frumoase tradiţii, Şcoala de cântăreţi bisericeşti „Dimitrie Cunţan" din Sibiu, a dat Duminecă 15 Decemvrie a. c., un reuşit Concert de colinde şi cântece de stea.

Concertul a avut loc în sala festivă a Prefecturii la orele 11,30 a. m., în prezenţa *P. S. Arhiereu-vicar Teodor* şi a unui public numeros.

Programul a fost compus din colinde, cântece de stea şi declamări, bucăţile corale fiind executate de corul şcoalei condus de prof. Diacon A. Scurtu.

In cadrul programului a conferenţiat prof. Diacon *Eugeniu Muntean*, despre obiceiurile de Crăciun în tradiţia poporului

---

Mulţumită publică

Rectoratul Academiei teologice „Andreiane" din Sibiu mulţumeşte călduros, pe această cale, P. C Prot. Iordan Curcubătă, paroh ortodox român în Budila (Braşov), pentru contribuţiunea de Lei un milion, pe care a binevoit a o vărsa la „Fondul Preot Ioan Curcubătă şi preoteasa Aurelia"

Starea actuală a acestei fundaţiuni este de Lei 1.506,630 capital şi interese. Restul dobânzilor a fost utilizat pentru procurarea de cărţi pe seama Bibliotecii şcoalei noastre, conform dispoziţiei donatorului.

Rectoratul

La prăznuirea lui Şaguna

Dacă ne-am pune întrebarea: care este dimensiunea temporală a veacului nostru?, singurul răspuns valabil ar fi: veacul nostru este veacul viitorului. Trecutul nu-l interesează: e pentru el cel mult un vis patriarhal depăşit sau o amintire vagă; prezentul nu-l satisface. Singur viitorul îşi deschide larg porţile tuturor posibilităţilor imaginabile. Totul se proectează sub zările viitorului. Oamenii de azi sunt ca un copac ale cărui ramuri în tensiunea lor spre zări înfinite, au uitat de rădăcinile înfipte în glia trecutului. Ei trăiesc cu o putere halucinantă în viziunea, în dimensiunea viitorului...

Oare pentru un astfel de veac mai are Şaguna ceva de spus? Nu cumva e o figură a trecutului, fără prelungiri în actualitate şi cu atât mai puţin în viitor? — De sigur, dacă Şaguna ar aparţine numai trecutului, prăznuirea lui — chiar şi atunci când se împlinesc 100 de ani dela venirea lui ca vicar în Sibiu — ar avea semnificaţii restrânse, cu ecouri într'un cerc de romantici admiratori ai trecutului... Dar Şaguna — oricât s'ar părea de paradoxal — nu aparţine numai trecutului: el aparţine şi viitorului. De ce? — Pentrucă viziunea lui existenţială, în care se îngemănează Ortodoxia şi poporul, îşi extinde hotarele peste limitele trecutului şi ale prezentului, până sub zările înfinite ale veşniciei...

Marele merit al lui Şaguna a fost acesta: de a fi sesizat caracterul dinamic al Ortodoxiei de a fi pus în lucrare potenţele ei creatoare şi astfel de a fi făcut din Biserica ortodoxă sufletul redeşteptării naţionale şi al progresului real, nestăvilit în toate domeniile... Căci, fără de nici o îndoială, Ortodoxia, ca prezenţă a lui Hristos în taina sufletului românesc, angajează cu o intensitate supremă toate energiile spirituale ale poporului şi le fructifică în toate compartimentele vieţii. Ortodoxia, în concepţia lui Şaguna, nu este literă moartă ci duh carele face viu; ea nu este un trecut împietrit, o formă arhaică, o coajă străveche, care — în mod firesc — va fi lăsată în urmă, desghiocată şi lepădată de evoluţia vremurilor, ci însuşi principiul de viaţă şi înoire permanentă a tuturor veacurilor. Ortodoxia nu e tradiţionalism îngheţat, ritualism formal şi bigot, nostalgie neputincioasă după un trecut de mult apus: ea este avânt spre viitor, la capătul căruia străluceşte cu o putere de atracţie neîntrecută viziunea serafimică a unui «pământ nou şi cer nou», transfigurat de lumina iubirii divine. Ortodoxia este tensiune eshatologică spre realizarea unei desăvârşiri cosmice şi umane inegalabile. Ea trăieşte în dimensiunea viitorului: trecutul şi prezentul — faţă de ceea ce reprezintă viitorul — sunt (în concepţia o todoxă) numai o arvună, o palidă anticipare. Ortodoxia este astfel viaţa Duhului Sfânt în lume, prin care se plăsmuesc în permanenţă popoarele, veacurile, sufletele, zămislind cu o putere neistovit creatoare printre alte şi alte rânduieli.. Ea este ethosul divin al lumii şi al istoriei, e seva prin care înnuguresc toate primăverile istoriei. Aceasta este Ortodoxia în concepţia şi realizarea lui Şaguna.

Stăm la o cotitură de veacuri: privim cu pasiune sau cu îngrijorare spre viitor. Dela el aşteptăm totul. Măreaţa noastră prăznuire, a studenţimii teologice, în vâltoarea vremii de azi, vrea să proecteze ca o rază de lumină din marea personalitate a lui Şaguna, adevărul netrecător, valabil ieri, azi şi mâne, că Duhul lui Dumnezeu este cel ce zideşte veacurile şi înalţă neamurile. El stăpâneşte peste toate şi în toate şi din plenitudinea nesecată a vieţii Lui se va plămădi şi viitorul şi va lua chip aevea cetatea visurilor noastre...

Diacon Dr. **N. MLADIN**

Dl Ministru L. Pătrăşcanu la Sibiu

Duminecă 15 l. c., a sosit în oraşul nostru, fiind învitat de Comitetul de conducere al Despărţământului „Astra", dl Prof. univ. *Lucre iu Pătrăşcanu,* titularul Departamentului Justiţiei.

Inainte de masă a asistat la solemnitatea depunerii jurământului a celei de-a 94-a promoţii de elevi din ctg. 1946 a Şcoalei de ofiţeri de Infanterie şi Administraţie din Sibiu, precum şi la Concertul inaugural al „Filarmonicei Populare" din sala cinematografului „Corso".

D. a. la orele 16, dsa a ţinut la Teatrul Municipal, în cadrele Despărţământului „Astra", o conferinţă despre Vasile Conta.

In seara aceleiaşi zile, dsa a părăsit oraşul nostru.

Nr. 12945/1946

Circulară

către toate dficiile protopopeşti şi parohiale din Arhiepiscoort. rom. de de Alba Iulia şi Siciu

Discul dela Botezul Domnului, pentru fondul Mitopolitan se va purta în anul acesta în toate bisericile din Arhiepiscopia noastră Sumale încasate se vor trimite de fiecare oficiu parohial până la 25 Ianuarie 1947, oficiului protopopesc de care aparţine, iar oficiul protopopesc le va trrimite oficiului nostru de cassă pe lângă un raport al tuturor parohiilor cu sumele încasate până la 1 Febr. 1947

Sibiu, 12 Decemvrie 1046.

Consiliul Arhiepiscopesc

---

inţa, atunci în ce constă greşala credinţii noastre, în ce priveşte ideea despre Dumnezeu, câtăvreme nicăeri în această credinţă a noastră despre Dumnezeu nu e vorba de o înclinare spre patimă sau spre slăbiciune? Căci noi nu zicem că, vindecând pe bolnav, trebue să se îmbolnăvească numai decât şi doctorul, ci vom spune că el, chiar dacă ia contact cu boala, tot rămâne teafăr.

Dacă naşterea nu este o slăbiciune sau un rău, atunci nu este nici viaţa. Dimpotrivă, patima poftei este aceea care duce la naşterea omului şi pornirea noastră spre rău, acestea formează adevărata boală a firii umane. Credinţa creştină spune, însă, că Dumnezeu e străin şi de una şi de alta. Dacă zămislirea lui nu s'a făcut din poftă şi dacă viaţa lui e lipsită de păcat, atunci ce răutate sau ce slăbiciune ar mai putea fi aceea, de care s'ar mai putea afirma că Dumnezeu ar putea fi părtaş? Iar dacă cineva ar spune că şi despărţirea sufletului de trup ar fi tot o dovadă de păcătoşenie, atunci cu atât mai vârtos ar trebui socotită împreunarea lor căci dacă despărţirea a ceea ce a fost' unit e rău, atunci de ce n'ar fi şi împreunarea lor, ştiind că tot mişcare e şi în adunarea părţilor ca şi în împrăştierea întregului? De aici urmează că ultima mişcare trebuie să primească aceiaş numire ca şi cea dintâi. Iar dacă prima mişcare pe care o numim naştere, nu e un rău, atunci nici cea de a doua mişcare pe care o numim moarte şi care aduce desfacerea sufletului în mod logic de trup, nu poate fi socotită ca rău.

In legătură cu Dumnezeu, noi afirmăm că a trecut prin amândouă felurile de mişcări, dintre care una leagă sufletul de trup iar cealaltă îl desparte. Mai spunem că această împreunare a lui Dumnezeu cu noi, s'a făcut şi în partea simţuală şi în cea raţională şi că a găsit cu cale, pe urma acestei tainice şi inexplicabile împreunări, ca ceea ce s'a unit odată, adică sufletul şi trupul, să şi rămână împreunate pe vecie.

Intrucât, potrivit mersului ei natural firea omenească înclina — chiar şi'n persoana divină — spre despărţirea sufletului de trup, Mântuitorul a unit din nou, printr'o putere dumnezeiască, parcă lipindu-le cu un fel de clei, cele două: sufletul cu trupul, împreunând într'o unire inseparabilă ceea ce până atunci fusese cu totul despărţit. Aceasta e învierea, reîntoarcerea la unire nedespărţită, a ceea ce fusese împrăştiat prin destrămare, pentruca astfel să fie posibilă revenirea omului la starea lui harică dela început şi să i se redea viaţa de veci, dupăce, sigur, prin moartea noastră, răutatea intrată'n fire va fi fost înlăturată, întocmai cum se împrăştie pe jos şi dispare lichidul dintr'un vas care s'a spart şi care acum nu-l mai poate încăpea.

După cum începutul morţii era într'un singur om şi dealci s'a transmis apoi la întreagă firea omenească, tot aşa şi începutul învierii trece dela unul la toată omenirea. Căci Cel care a unit din nou cu propriul său suflet trupul pe care şi l-a luat — datorită puterii, comunicate dintru început şi sufletului şi trupului, — tot Acela a amestecat într'un mod şi mai cuprinzător substanţa spirituală cu cea simţuală, încât în ceputul urmează un drum firesc până la sfârşit. Căci, după cum în omenirea pe care Hristos a îmbrăcat-o din nou, sufletul e redat din nou trupului după des compunere, tot astfel după reunirea pri înviere, dela un prim început se întind lucrarea asupra întregii omeniri. Aici est taina planului dumnezeesc privitor la moart şi la învierea din morţi: prin moarte su fletul e despărţit de trup, însă fără s pună piedici mersului firesc al naturi s'a pus deacurmezişul, dar apoi iarăşi di din nou le-a împreunat prin înviere spr a fi El însuşi deacum punctul de plecar al vieţii şi al morţii, oprind pedeoparte i sine descompunerea naturii produsă d moarte, iar pe de alta devenind El însu un principiu de reunire a celor despărţit

Trad. T. Bodogae

(Va urma)

Sprijiniţi cu drag
Telegraful Român

Lucrările Sf. Sinod

In zilele de 9—11 Decemvrie 1946 s'au desfăşurat, la Bucureşti, lucrările din sesiunea ordinară de toamnă a Sf. Sinod, sub preşidenţia *I. P. S. Patriarh Nicodim.* După doxologia din biserica sf. Patriarhii, Inalţii Chiriarhi s'au întrunit în palatul patriarhal, de faţă fiind şi dl *Radu Roşculeţ*, ministrul Cultelor.

Cu acest prilej, dl R. Roşculeţ a rostit o cuvântare, în care, printre altele, a declarat: „Biserica având caracterul de veşnicie trebue să fie scutită de contingenţele politice, care variază după epocă sau anumite momente istorice din viaţa popoarelor"...

Apoi: „In ceea ce priveşte problema raporturilor juridice dintre Stat şi Biserică, guvernul înţelege să respecte deplin autonomia bisericească, în spiritul şi litera art. 22 din Constituţie şi art. 4 din Legea de organizare bisericească din 1925".

In cadrul lucrărilor sale, Sf. Sinod a aprobat noui manuale de religie, tipăriri de cărţi religioase şi de propagandă religioasă, editarea unor cărţi de ritual; a recunoscut validitatea hirotoniei preoţilor din Divizia „Tudor Vladimirescu", iar preoţilor profesori de religie le-a recunoscut dreptul de a funcţiona ca ajutori pe lângă o biserică parohială fixată de chiriarhii respectivi.

S'a discutat şi problema învăţământului religios în general, hotărîndu-se să se facă demers la Ministerul Educaţiei Naţionale pentru a i se acorda acestuia însemnătatea cuvenită şi numărul necesar de ore.

Mai mulţi ieromonahi au fost ridicaţi la rangul de arhimandriţi, iar cu locotenenţa Episcopiei Maramurăşului a fost încredinţat *P. S. Laiu.*

P. S. Episcop *Policarp Moruşca* îşi va relua activitatea de conducător duhovnicesc al Românilor din America.

Vizita Sf. Sinod la Parlament

In ziua de 11 Dec. c., membrii Sf Sinod în frunte cu I. P. S. Sa Patriarhul *Nicodim* al României, au făcut o vizită Adunării deputaţilor.

Cu acest prilej reprezentanţii Bisericii au exprimat încrederea şi recunoştinţa faţă de guvernul Ţării şi faţă de membrii parlamentului, dând binecuvântarea lor lucrărilor parlamentare.

După cuvântul cald al maestrului *M. Sadoveanu*, preşedintele Camerei, deputaţii au salutat cu puternice ovaţiuni prezenţa membrilor Sf. Sinod în mijlocul lor.

In numele Bisericii, P. S. Sa *Atanasie Dincă*, Locţiitor de Episcop al Râmnicului, a rostit un cuvânt, în care a subliniat următoarele:

„Guvernul s'a dovedit într'un timp foarte scurt capabil de lucruri foarte mari pentru neamul nostru, redându-ne Ardealul pentru care îi mulţumim, împroprietărind ţărănimea pentru care deasemenea Sinodul aduce cele mai adânci mulţumiri, pacificând neamul nostru şi ferindu-l de convulsiunile altor neamuri şi aceasta numai datorită înţelepciunii, dragostei de ţară şi hotărîrii în lucru a guvernului nostru".

Apoi I. P. S. Sa Patriarhul *Nicodim* s'a ridicat şi a spus:

„Am ţinut şi noi micul nostru Parlament bisericesc aici aproape şi terminând lucrările noastre, înainte ca să ne despărţim şi să plece fiecare la locul său, am ţinut din toată inima să facem reprezentanţilor naţiunii această vizită.

Din partea mea, binecuvintez Adunarea şi pe coducătorii ei şi urez dela Dumnezeu spor în conducere, în spre binele Ţării şi Neamului nostru românesc.

Binecuvântez Adunarea Dv. şi din tot sufletul îi fac urările mele de bine."

Dl *Dr. Petru Groza*, preşedintele Consiliului de Miniştri, a venit la tribună pentru a mulţumi înalţilor oaspeţi şi a scoate în evidenţă unitatea dintre conducătorii Ţării şi Biserică, spre binele şi propăşirea poporului românesc. Dsa a spus printre altele:

„Inalt Prea Sfinţite şi Prea Sfinţiţi Părinţi, crescut în spiritul democratic al Bisericii noastre şaguniene din Ardeal aduc omagiul meu şi al Guvernului pe care am cinstea să-l prezidez, Bisericii ortodoxe, Sinodului acestei Biserici ieşit din voinţa populară, pentru faptul de a căuta întâlnire cu dnii deputaţi, cu acest Parlament eşit deasemenea din voinţa poporului.

Biserică, Guvern, Corp Legiuitor cu toţii suntem în slujba acestui popor dornic de pace, de muncă creatoare, sătul de ură, de pismă, de şovinism agresiv, cu totul potrivnic războaielor.

Astfel constituiţi cu toţii împreună în această ţară, vom realiza mult şi multe pentru propăşirea poporului român, pentru propăşirea tuturor naţionalităţilor conlocuitoare şi pentru încadrarea ţării noastre, scumpei noastre Românii, în şirul popoarelor şi ţărilor care sunt puse în slujba păcii şi a progresului uman."

Timp de câteva minute Camera a aclamat pe vizitatori.

Moş Crăciun, nu uită pe orfani

Mare taină s'a petrecut când ceriul a hotărît să cerceteze pământul. S'a născut atunci un Prunc, dintr'o mamă din neam mare şi s'a sălăşluit în ieslea dobitoacelor. In felul acesta a coborît Iisus Hristos în lume. Pe această cale săracă şi smerită. O, cât de minunate sunt căile Tale Doamne!

In felul acesta Iisus Mântuitorul este al tuturor şi al săracilor şi al celor necăjiţi şi obidiţi. In felul acesta Moş Crăciun cercetează cu darurile sale pe toţi. Şi pe cei săraci şi pe orfani. Ceriul ne-a covârşit cu dragostea sa, cu blândeţea, bunătatea, smerenia, îngăduinţa şi cu iertarea de care a dat dovadă. Această mare faptă a lui Dumnezeu trebuie să afle următori în mijlocul pământenilor.

Dăm mărire lui Dumnezeu, că bunătatea semănată odinioară în lume, nu şi-a pierdut rădăcina. Mai sunt şi în veacul nostru creştini adevăraţi, cari nu uită pe orfani şi pe cei năcăjiţi.

La această rubrică a noastră pomenim fapta unei femei văduve şi sărace din Şura-mică, de 73 de ani, care a ţinut din puţinul ei să jertfească pentru copilaşii din orfelinatul nostru suma de *Lei 5.000.* **O, binecuvântaţi bănuţi ai văduvei!**

Un preot refugiat, care ne-a rugat să nu-i pomenim numele, a dat pentru orfani *50.000 lei.* **Altă pildă mişcătoare avem dela bolnavii şi personalul sanatorului T. B. C. din Geoagiu cari au colectat pentru orfanii noştri** *lei 252.700.* **De praznicul Naşterii Domnului preţuim aceste daruri eşite din jertfă şi suferinţă în chip deosebit. De bucuria Crăciunului pomenim acum şi câteva daruri din părţi mai înstărite.**

Parohia Sebeş-Alba a colectat pentru orfelinat în preţ de 6 milioane lei; Poiana-Sibiului în preţ de 5 milioane lei; Braşov I. A. R. de 1 milion; Sebeşul de jos suma de lei 1.324.000; Şercăiţa suma de 1.270.000 Lei; Certejul de sus suma de 510.000 lei; Săsăuşul suma de 580.000 lei etc.

Sfânta Mânăstire dela Sâmbăta de sus a dăruit pentru orfanii din orfelinatul nostru un porc gras.

In felul acesta, Moş Crăciun nu uită de copilaşii orfani, ocrotiţi cu dragoste în casa Bisericii, la Sibiu.

REFERENT

C. E. C.
Sucursala Sibiu

Din cauza lucrărilor de BILANŢ, Casseria SUCURSALEI C. E. C. SIBIU, este închisă în zilele de 23, 24, 28, 30 şi 31 Decemvrie a. c. In ziua de 27 Dec. c. (Sf. Ştefan) Cassieria lucrează. Ghişeele Oficiilor P. T. T. lucrează normal.

[61] 1—1 C. E. C., Sibiu

Noul abonament la

„TELEGRAFUL ROMÂN"

Cu considerare la costul actual al hârtiei, tiparului şi cheltuielilor de expediţi, abonamentul pe anul 1947 a fost fixat precum urmează:

parohii clasa I	*Lei 150.000*
„ „ II	*„ 120.000*
„ „ III	*„ 100.000*
particulari	*„ 100.000*
autorităţi şi străinătate	*„ 150.000*
abonamente de sprijin	*„ 200.000*
America 10 Dolari	

Taxele de publicare a concurselor:

protopopi	*„ 200.000*
parohi clasa I	*„ 150.000*
„ „ II	*„ 120.000*
„ „ III	*„ 100.000*
cântăreţi bisericeşti	*„ 100.000*
Costul inserţiunilor un cm²	*„ 200*

Administraţia „TELEGRAFULUI ROMÂN"

INFORMAŢIUNI

INTERNE:

Mulţămire *Inalt Prea Sfinţia Sa Mitropolitul nostru Nicolae mulţămeşte şi pe această cale, celor cari i-au trimis felicitări şi i-au făcut urări de ziua numelui şi împărtăşindu-le arhiereştile Sale binecuvântări, le face tuturor urări de prosperitate.*

M. S. Regele a deschis campania ajutorării de sărbători a regiunilor lovite de secetă, dăruind al 3-lea vagon de grâu.

La 1 Decemvrie a. c. a avut loc deschiderea solemnă a Parlamentului Ţării. Cu acest prilej M. S. Regele Mihai I a dat cetire unui Mesaj Regal, în care a spus printre altele: *„Biserica va trebui să capete tot sprijinul în vederea împlinirii nobilei misiuni ce-i revine în viaţa Statului nostru".*

Cu prilejul recentei remanieri a guvernului, dl Radu Roşculeţ a fost numit Ministru al Cultelor.

P. C. Sa Prot. stavr. Dr. Vasile Sava a fost numit Vicar al Episcopiei Clujului.

Dl Prof. At. Lipovan a scos vol. II din lucrarea: Cântări bisericeşti pentru toate sărbătorile de peste an.

EXTERNE:

Lucrările O. N. U.-lui vor continua şi în anul 1947.

Conferinţa Miniştrilor de Externe dela New-York a definitivat tratatele de pace cu fostele ţări satelite. După 10 Ian. 1947, România va primi spre examinare tratatul de pace.

Crucea Roşie internaţională a făcut României o donaţie în valoare de 190 miliarde Lei.

Dl Molotov a fost ales membru de onoare al Academiei de Ştiinţe a U.R.S.S.

Alegerile pentru Sovietul Suprem în diferitele republici sovietice au fost fixate pe data de 9 Februarie 1947.

Situaţia din Grecia se menţine critică.

Din prilejul împlinirii a 40 de ani de existenţă, ziarul „America" al Românilor din Statele-Unite, a apărut — la Cleveland Ohio — într'un număr festiv deosebit de frumos.

La 10 Dec. c. popoarele Uniunii Sovietice au sărbătorit a 10-a aniversare a Constituţiei Staliniste.

La Belgrad s'a ţinut recent Congresul tuturor Slavilor.

Dl Leon Blum a fost desemnat şef al guvernului francez.

(60) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de cl. III-a **Săcămaş** cu filiile **Stânceşti** şi **Ohaba**, din protopopiatul Dobra, jud. Hunedoara, se publică concurs cu termin de 30 zile dela prima apariţie în „Telegraful Român".

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela Stat.
2. Sesiune parohială 7,133 jug. arător de prima calitate, 4,1452 jug. fâneţe, folosinţa unei grădini de 684 stj., iarba şi fructele din cimitirul bisericii.
3. 20 metrii steri lemne de foc din pădurea bisericii. Fasonatul şi transportul privesc pe preot.
4. Casă parohială în stare bună, constătătoare din 3 camere.
5. Dela filiile Stânceşti şi Ohaba câte 20 litri de porumb sau grâu.
6. Venitele stolare obişnuite în parohie şi filii.

Indatoriri:

Cel ales va catehiza regulat la şcoala primară din materă. Va predica în fiecare Duminecă şi sărbătoare şi va administra normal filiile.

Cererile de concurs, însoţite de toate actele necesare şi autorizaţia dela Prea Veneratul Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta în termin la Oficiul protopopesc ortodox român din Dobra, j. Hunedoara.

Concurenţii se vor prezenta în parohie într'o zi de Duminecă sau sărbătoare, cu încuviinţarea prealabilă a Oficiului protopopesc, pentru a face cunoştinţă cu credincioşii.

Dobra, la 15 Noemvrie 1946.

Oficiul protopopesc ort. rom. din Dobra în conţelegere cu Consiliul parohial din Săcămaş.

Alex. Florea,
protopop

Nr. 12.155/1946 Şcol.

Concurs

Pentru suplinirea catedrelor de limba latină-elină, filosofie-dreptţ şi educaţie fizică dela Liceul ort. rom. de băeţi „A. Iancu" din Brad în anul şcolar 1946/1947 se publică concurs cu termin de 15 zile dela întâia publicare în „Tel. Român".

Dela candidaţi se cere să fie cel puţin licenţiaţi în specialitate.

Salarul împreunat cu aceste posturi este la fel cu cel dela şcolile secuddare ale Statului.

Cererile vor fi înaintate în termin Consiliului arhiepiscopesc ortodox român din Sibiu.

Sibiu, din şedinţa secţiei şcolare, ţinută la 25 Noemvrie 1946.

Consiliul Arhiepiscopesc

59 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa II **Romos** din protopopiatul Orăştie, sa publică concurs cu termin de 30 zile dela prima apariţie în Telegraful Român.

Beneficii:

1. Salar dela Stat.
2. Jumătate din chiria caselor parohiale folosite ca edificiu şcolar.
3. Sesiunea parohială şi anume: 10 jugăre arător în hotarul comunei Romos şi 6 jugăre fânaţ în hotarul comunei Vaidei.
4. Folosinţa cimitirului vechiu.
5. Cantitatea de lemne ce rezultă din parchetul scadent anual din pădurea bisericii, micşorată cu 4 m. steri, cari se dau pentru încălzitul bisericii.
6. Stola obişnuită în parohie.

Indatoriri:

Preotul ales va catehiza în mod gratuit elevii şi elevele dela şcoala primară din Romos şi va predica în Dumineci şi sărbători.

Cererile de concurs, însoţite de acte şi binecuvântarea arhierească de candidare, se vor trimite Oficiului protopopesc ort. rom. Orăştie, iar candidaţii, cu ştirea Oficiului nostru, se vor prezenta în parohie spre a fi cunoscuţi de popor.

Oficiul protopopesc ort. rom. din Orăştie în înţelegere cu Consiliul parohial din Romos.

Orăştie, la 10 Noemvrie 1946.

Prof. **Zaharie Stanciu**
adm. protopopesc

Telegraful Român 1946

Anul XCIV

Tabla de materii

(Cifrele arată numărul ziarului)

1. Articole

Academiile teologice 27—28
Alegerea sau numirea preoţilor? 13—14
Alipirea Ardealului 19—20
Ardealul e întreg al nostru 25—26
Biserica şi Viaţa 47—48
Călugărul misionar 19—20
Cântarea poporului în biserică 5—6
Cântările sfintelor Paşti 15—16
Casa Culturală 11—12
Chemări actuale 39—40
Controlul conştiinţei 7—8
Creştinismul şi natura 29—30
Cu ochii în patru 19—20
Cultura satelor 17—18
Cununile la înmormântări 47—48
De ziua Lor 21—22
Deniile 15—16
Din perspectiva creştină 3—4
Duhul adevărului 23—24
Femeia în politică 29—30
Icoana ideală a preotului convertit la Hristos 13—14, 29—30
Icoana Învierii 15—16
Indicaţiuni documentare (la pătim. lui Horia) 13—14
Intrupare şi realitate 49—52
Înţelesul pătimirii lui Horia 11—12
Înviere şi post 7—8
Înviere şi viaţă 15—16
Învierea lui Hristos 15—16
Îmbelşugarea darului 49—52
Jertfa credinţei 43—44
Misionarism 5—6
Munca în lumina creştină 23—24
Oastea Domnului în viaţa unui neam 25—26
Orientări pastorale 35—36
Ortodoxia popoarelor 9—10
Ortodoxia noastră 25—26
Pacea creştină 3—4
Păreri despre Oastea Domnului 23—24
Pastoraţia în vremuri excepţionale 17—18
Pastoraţia bazată pe Molitvelnic 27—28
Pastoraţia în cadrul profesiunilor 37—38
Pe marginea problemei secţelor 39—40
Poetul latin Virgiliu şi Pruncul Fecioarei 49—52
Preotul, copiii şi tineretul satului 5—6
Preotul în scaunul Mărturisirii 13—14
Preoteasa ca soţie şi colaboratoare a preotului 23—24
Preotul şi libertatea religioasă 29—30
Preotul vremii de azi 31—32
Prin Hristos la viaţă 33—34
Protopopul 33—34
Puritatea democraţiei 21—22
Răscumpărarea vremii 1—2
Răspunderea preotului 43—44
Sf. Dumitru, mare martir, etc. 41—42, 43—44
»Soarele dreptăţii« 49—52
Societăţile religioase 41—42
Veniţi la târnosirea sf. Măn. Brâncoveanu 31—32

2. Pastorale, cuvântări, predici, etc.

Chemare 31—32
Cuvântări 21—22, 33—34, 45—46 (Biserica Sf. Nicolae—Braşov)
Declaraţii (Dr. E. Beneş, Dr. P. Groza, M. Ralea etc.) 9—10, 13—14, 21—22, 25—26, 33—34, 45—46
Pastorale 1—2, 5—6, 15—16, 17—18, 49—52
Predici 7—8

3. Antrefileuri

Darul Elveţiei 15—16
Declaraţii 5—6, 21—22
»Economia Română« (buletin) 9—10
Eparhie nouă (la Giula, în Ungaria) 19—20
»Frăţia propovedanii Sf. Cruci« (Arad) 5—6
I. P. Sf Patriarh Nicodim la Moscova 43—44
Împrumut de 20 milioane ruble (în Un. Sov.) 19—20
Liceu cu opt clase (pentru elevii români din Ungaria) 19—20
M. S. Regele Mihai I [şi-a reluat reşedinţa la Bucureşti] 1—2
Pastoraţia drastică 5—6
Pensionarea preoţilor [după noul Statut] 33—34
Reabilitare istorică (O) 27—28
Refacerea unei biblioteci [pentru] 43—44
U. N. E. S. C. O. 43—44
Urmările războiului 19—20

4. Poezii

Astăzi 1—2
Cântec de pace 1—2
Destăinuire 45—46
Dumnezeu 23—24
Fiul Omului 31—32
Iisus 31—32
Întoarcere 33—34
Mă poartă gândul 15—16
Mărturisire 33—34
Pruncie 47—48
Rugăciune 13—14
Sfântă Marie 31—32

5. Recenzii, reviste etc.

Agârbiceanu I.: Faţa de lumină a creştinismului 23—24
Anuarul LXXX (liceul A. Şaguna—Braşov) 25—26
»Biblioteca şcoalei de Duminecă« 19—20
»Biserica şi Şcoala« (Arad) 1—2
»Calea Mântuirii« 1—2
Ceaslov [Institutul biblic] 7—8
Foerster F. W.: Hristos şi viaţa omenească ediţia II 9—10
Herlea Al Dr.: Opera jurid. a prof. I. Matei 47—48
I. P. S. Mitropolit Nicolae: Biserica şi Viaţa 47—48
»Lumina Creştină« [U. P. D.] 31—32
»Păstorul Ortodox« [Reapariţie] 15—16
Popa-Nemoianu Marin: Tatăl nostru 33—34
Prelipceanu M. Dr.: Vocaţiunea la profeţii Vechiului Testament 5—6
»Revista Teologică« 9—10, 15—16, 19—20
Sandu Z.: Urcuşuri în zări 19—20
»Tribuna Transilvaniei« [ziar nou] 17—18
Ungureanu Ioan: Crucea lui Hristos 43—44
Voiculescu V. Dr.: Toate leacurile la îndemână 11—12

6. Probleme, fapte, comentarii, conferinţe, rapoarte, etc.

Adevăratul şematism 29—30
Adunări eparhiale 21—22, 23—24, 25—26
Alegere de mitropolit (la Blaj) 17—18
Alegere de protopop (Braşov) 33—34
Alegerile din România (rezultatul) 47—48
Anul 1945 1—2
Aprecieri 41—42, 47—48
Aprovizionări pentru iarnă (pt. orfelinat) 39—40
Ardealul nostru 25—26
Banul văduvei (pt orfelinat) 3—4
Bisericile din Budila şi Braşov-Tocile [sfinţire] 37—38
Biserica din Hundorf (sfinţire) 43—44
Biserica din Horez (sfinţire) 41—42
Biserica din Lisa (sfinţire) 35—36
Bis. din Grădişte, Streiu şi Buitur (sfinţire) 39—40
Biserica sf. Nicolae din Braşov (sfinţire) 45—46
Biserica rusă (din viaţa ei) 15—16
Borcea D. Dr., prot. (înmormântare) 35—36
Capela lic. »A. Şaguna« Braşov—(sfinţire) 11—12
Carte de departe (din America) 19—20
Catedrala din Sibiu (patru decenii dela târnosirea ei) 21—22
Catedrala din Timişoara (târnosire) 41—42
Ceremonie la Atena (O) 27—28
Clerul şi reforma Cultelor 25—26
Colectă generală pentru orfelinat 41—42
Cooperativa »Sănătatea Neamului« (ad. gen.) 13—14
Concertul Reuniunii »Gh. Dima« 21—22
Concert de colinde (Şcoala de cântăreţi) 49—52
Conferinţe preoţeşti 13—14, 19—20
Cunţan Dimitrie (comemorarea lui) 43—44
Curs de misionari laici la Sibiu (Un) 11—12
Danii pilduitoare pentru orfelinat 25—26
Daruri de Paşti (pentru orfani) 17—18
Daţi cu voie bună (pentru orfelinat) 40—41
Demnitatea misiunii preoţeşti 21—22
Descoperire importantă [O] 35—36
Despre democraţie (Beneş Ed Dr) 45—46
Din largul creştinătăţii 35—36, 37—38 39—40, 43—44, 45—46, 47—48
Dodecanezul eliberat 39—30
Drepturile sfinte (apărând) 35—36
»Duminica Ortodoxiei [prăznuirea ei] 11—12
Dumnezeu 33—34
Ferdinand cel Leal 29—30
Festivităţile I. S. Bach 15—16
F. O. R. S. (activitatea în 1945—46) 27—28
Gesturi micătoare (pt orfelinat) 9—10
Goluri în bibliotecile noastre 31—32
Hotărîre istorică (O) 35—36
Îmbrăcămintea orfanilor 29—30, 31—32
În ajutorul fraţilor mai mici 23—24
I. P. Sf. Mitropolit Nicolae în Secuime 31—32
I. P. S. Patriarh Nicodim la Moscova 47—48
Încheieri de an şcolar 25—26
Însemnări din câmpul educaţiei 19—20
Institutul teologic din Moscova 41—42
Întru mulţi ani, Stăpâne! 49—52
Invitare la abonament 1—2, 49—52
La răscruce 7—8
Liceul de fete—Cluj (inaugurare) 47—48
Lucrările Sf Sinod 49—52
Misiuni arhiereşti 35—36
Moş Crăciun, nu uita pe orfani 49—52
Mulţumită publică 49—52
M. S Regele Mihai I (şase ani de domnie) 35—36
Mack Iohu (oaspe în România) 17—18
»Marele teolog Dr. I. Olariu« (25 ani dela moartea lui) 7—8
Matei I. Dr. (40 ani de activ. scriit.) 7—8
Matei I. Dr. (înmormântare) 13—14
Maxim (nou patriarh ecumenic) 9—10
Minunată prăznuire la Măn. Brâncoveanu 33—34
Noul protopop al Făgăraşului 27—28
Noul rector al Academiei teolog. Sibiu 41—42
Nu e prea târziu (ptr. orfelinat) 5—6
»Nu numai cu pâne...« „ 7—8
»Oastea Domnului« (Săptămâna misionară 3—10 Martie) 9—10
Orfelinatul Bisericii ortodoxe 13—14
Păcăţian V. Teodor (5 ani dela moartea lui) 7—8
Pătrăşcanu L. la Sibiu 49—52
Pânea orfanilor 35—36
Pelerinaj (la mănăstirea Cioara) 19—20
Pentru Ardeal 25—26
Pentru salvarea copiilor Neamului 25—26
Podoaba credincioşilor (pt orfelinat) 19—20
Popas la un deceniu de arhipăstorire 27—28
Praznicul Mănăstirii 17—18
Prăsnuirea lui Şaguna [la] 49—52
Preoţii refugiaţi (încadrare) 17—18
P. S. Episcop Veniamin (la 60 de ani) 7—8
Prilejuri binevenite (ptr. orfelinat) 21—22
Primele rândunele (în orfelinat) 11—12
Procesiune 29—30
Procesiune pentru pace (mare) 29—30
Qui cito dat, bis dat (ptr. orfelinat) 43—44
Răsplată binemeritată (pt. Dr. Gh. Ciuhandu) 29—30
Răspuns (Un) 35—36
Românii din America (ştiri despre) 19—20
Rugă pentru Naţiunile Unite 1—2
Rusaliile la Sibiu 25—26
Sanatorul dela Schitul Păltiniş 17—18
Să sprijinim orfelinatul 37—38
Şcoala Normală Andrei Şaguna (100 de ani de existenţă) 33—34
Şcoala de aplicaţie—fete (pentru orfani) 17—18
Serbarea orfanilor 25—26
Sfintele Paşti la Sibiu 17—18
Sfintele sărbători la Sibiu 1—2
Sindicatul croitorilor din Sibiu (pt orf) 45—46
Societatea Română de Teologie ortodoxă 15—16
Societatea ort. a Fem. Rom. (conferinţe) 15—16
Şedinţa festivă a studenţilor teologi 49—52
Un an de guvernare 9—10
Urare 49—52
Valea Sebeşului în sărbătoare 27—28
Viaţa religioasă în America 15—16
Vindecarea rănilor războiului (la) 33—34
Vizita Sf. Sinod la Parlament 49—52
Vrednicii de toată lauda (pt orfelinat) 1—2
Vrednicia preoteselor noastre 15—16
Zece Mai 19—20
Ziua de 24 Ianuarie 3—4
Ziua muncii 17—18
Ziua de 3/15 Mai 19—20
Ziua Eroilor 23—24
Ziua de 23 August 33—34
Ziua Regelui (de) 43—44
Ziua de 1 Decemvrie 47—48

7. Foişoara

Gânduri creştine la probl. suferinţei 39—40, 41—42
Intruparea, condiţie a mântuirii omului 49—52
Mironosiţele 15—16
Naşterea lui Newton [300 ani dela] 31—32
Păstor şi misionar 7—8, 29—30
Post şi spiritualizare 11—12
Sf. Dumitru, mare martir... 43—44

8. Anunţuri, comunicate, concursuri, etc.

Anunţuri, note 7—8, 13—14, 15—16, 21—22, 25—26, 35—36, 43—44, 47—48
Apeluri 37—38, 43—44
Avize 3—4, 11—12, 13—14, 15—16, 17—18 21—22, 33—34 35—36, 39—40, 43—44, 47—48, 49—52.
Circulare 27—28, 35—36, 37—38, 49—52.
Comunicate 1—2, 5—6, 7—8, 9—10, 11—12, 13—14, 23—24, 25—26, 27—28, 29—30, 35—36, 39—40, 43—44, 45—46.
Concursuri (dela Consiliul arhiepiscopesc), în toate numerele ziarului: 1—52
Convocări 5—6
Notificări oficiale 3—4, 27—28, 29—30, 31—32, 33—34.
Publicaţiuni, programe (programe de serv. religioase: în toate numerele ziarului: 1—52] 13—14, 25—26, 27—28, 31—32, 35—36, 41—42 43—44, 47—48, 49—52.
Rectificări 7—8, 39—40.
Regulament [examen de promovare] 45—46

9. Necrologuri

Bedelean Ioan 5—6
Berechet Şt. Dr. 27—28
Bodelschwing von Fr. 31—32
Bonea Valeriu, preot 23—24
Borcea Dumitru Dr., protopop 33—34, 35—36
Bulgakoff Sergiu Dr. 35—36
Curea Laurenţiu, prot. 23—24
Fara Maria 1—2
Ghia I. G. Dr, prof. preot 5—6
Maior Iuliu, canonic 1—2
Matei Ioan Dr., prof. 11—12
Roman Ioan, preot 3—4
Roventa H. Dr., prof. 27—28
Şirbey Barbu, principe 13—14
Veniamin I patriarh 9—10
Vescan I. Dr. 15—16
Volovei Anastasia 1—2

Informaţii, ştiri locale, veşti din străinătate, prospecte, statute, bilanţuri, inserţiuni, etc.

Nr. 505/1946. (62) 1—3

Concurs repeţit

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a **Deal**, protopopiatul Sebeşului, se publică concurs repeţit, cu termen de 30 zile dela prima apariţie în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela Stat.
2. Locuinţă în natură.
3. Sesiune parohială $4^1/_2$ jug. arător.
4. Una ferie must, de fiecare casă.
5. Venitele stolare obişnuite în parohie.

Indatoriri:

Cel ales va catehiza la şcoala primară din parohie şi va predica regulat în Dumineci şi sărbători.

Cererile de concurs, însoţite de toate actele necesare şi de autorizaţia de a candida dela P. Ven. Consiliu arhiepiscopesc, se vor înainta în termin, la Oficiul protopopesc ort. rom. al Sebeşului.

Concurenţii se vor prezenta în parohie, într'o zi de Duminecă sau sărbătoare, cu încuviinţarea prealabilă a Oficiului protopopesc, pentru a face cunoştinţă cu credincioşii.

Sebeş-Alba, 7 Decemvrie 1946.

Oficiul protopopesc din Sebeş-Alba în înţelegere cu Consiliul parohial din Deal.

Prot. **Dumitru Ciuchendea**
adm. protopop.

Nr, 58 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa a doua **Sârbi** cu filia **Dumeşti** din protopopiatul Ilia se publică concurs cu termin de 30 zile dela prima apariţie în Telegraful Român.

Beneficii;

1. Salar dela Stat.
2. Stola uzitată.
3. Folosirea cimitirelor şi a $1^3/_4$ jug. pământ arabil eclejie.
4. O ferdelă de bucate adău dela fiecare familie.
5. 20 m. steri lemne de foc din pădurea bisericii.

Cel ales va predica în Dumineci şi sărbători şi va catehiza în şcoala primară, pe lângă celelalte îndatoriri pastorale.

Cererile de concurs, însoţite de acte şi binecuvântarea arhierească de candidare, se vor trimite Oficiului protopopesc ort. rom. din Ilia.

Ilia, la 10 Noemvrie 1946.

Oficiul protopopesc ort. rom.

Iuliu Josan
protopop

Nr. 348/1946. (56) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa a III-a **Sângătin**, protopopiatul Mercurea, se publică concurs cu termin de 30 zile dela prima apariţie în „Telegraful Român".

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela Stat.
2. Venitele stolare obişnuite în parohie.

Indatoriri:

Cel ales va catehiza elevii de religiunea ortodoxă dela şcoala primară din parohie şi va predica regulat în Dumineci şi sărbători.

Cererile de concurs, însoţite de toate actele necesare şi de autorizaţia de a candida dela Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta în termin la Oficiul protopopesc ortodox român al Mercurei.

Concurenţii se vor prezenta în parohie, într'o zi de Duminecă sau sărbătoare, cu încuviinţarea prealabilă a Oficiului protopopesc, pentru a face cunoştinţă cu credincioşii.

Mercurea, 17 Octomvrie 1946.

Oficiul protopopesc din Mercurea în înţelegere cu Consiliul parohial din Sângătin.

Dumitru Ciuchendea
protopop

Nr. 12.267/1946

Concurs

Pentru ocuparea postului de *supraveghetor de ordine* la Liceul ort. rom. de băieţi „A. Iancu" din Brad, se publică concurs cu termin de 15 zile dela întâia publicare în „Telegraful Român".

Dela candidaţi se cere să fie cel puţin absolvenţi de liceu, cu bacalaureatul.

Cererile de numire, însoţite de actele legale, vor fi înaintate în termin direct direcţiunii şcolare.

Sibiu, din şedinţa secţiei şcolare, ţinută la 26 Nov. 1946.

Consiliul arhiepiscopesc

Redactor responsabil: Preot Dr. CORNELIU SÂRBU

Editura şi tiparul Tipografiei Arhidiecezane, Sibiu.